

Veinte años de conciencia contra la guerra

Ya han pasado veinte años desde aquel sábado 22 de mayo de 2004 en que se celebró la I Marxa per la Desmilitarització de la Serra d'Aitana.

En ella participaron algunas personas que hoy ya no pueden estar aquí; en cambio, hay otras que hoy escuchan este manifiesto y que, entonces, aún no habían despertado al mundo. Y, claro, hay otras muchas que han asistido año tras año a su cita en esta convocatoria por la paz.

El mundo ha cambiado desde entonces. Se diría que a mejor si atendemos a los panegíricos del progreso y el sistema. Según estos, el desarrollo de una mentalidad más abierta y unos espectaculares avances tecnológicos deberían hacernos sonrojar cuando nos asomamos al pasado.

Veinte años son bastantes para una fugaz biografía humana, pocos para lo que abarca un manual de Historia Universal y nada para el oculto movimiento que esculpe la roca caliza y la cubre con un sayo de belleza y de vida.

Quizá todos estos procesos vayan de la nada a la nada, pero tienen el poder de alimentar o marchitar nuestra existencia. Quizá más con el argumento que los dota de sentido que con esos cambios que no son más que giros circenses de 360 grados.

Ni como individuos ni como especie podemos controlar todos los detalles de nuestra vida, de nuestra historia o de la evolución del universo. Pero sí podemos tejer con los hilos conductores que unen presente, pasado y futuro.

Uno de esos hilos es el sistema político, económico, social y cultural que enmarca el pensamiento y la acción humana. Tras veinte años de excursiones, almuerzos, reivindicaciones y reflexiones continúa siendo el mismo. Contrario a la vida y a la poesía, el capitalismo no ha parado de inaugurar nuevas atracciones en esta Disneylandia que ha construido para occidentales y clases adineradas, siempre a partir del dolor ajeno y del uso de la violencia.

Gaza, Ucrania, Etiopía, Filipinas, Congo..., las gentes humildes ponen los muertos; las pudientes, los intereses. Y, lamentablemente, nuestra sierra algunas de las instalaciones necesarias para esta inmoralidad.

Nos cuentan que somos cada vez más tolerantes, pero, mientras tanto, aumentan los presupuestos militares y de control social. El estado español destinó en 2023, al menos, 60.000 millones de euros al ejercicio de la violencia y la imposición del poder. Más de 1.200 euros por habitante. ¡Más que una mensualidad del salario mínimo interprofesional!

Y quién sabe si quienes todavía hoy entramos al parque dejaremos de hacerlo en un futuro.

Nuestro sistema es, en definitiva, impulsor y garante de desigualdad y muerte. Pero no es nuestro único ovillo.

Otro hilo es la conciencia, narradora de este cambalache que es la vida. La conciencia nos permite identificar todas las permutas, analizarlas y, a pesar de ellas, comprender lo que permanece. Aun más, nos capacita para elegir qué muta y qué persiste, qué construir, qué deshacer y qué respetar.

Elegir cómo vivir es asunto de nuestra conciencia; cambiar de sistema económico, político, social y cultural también.

Tenemos la pluma, la tinta, la imaginación y la prudencia necesarias para embellecer nuestra biografía personal y la de nuestra especie, y para no acabar antes de tiempo con la de nuestro planeta. Las tenemos ahora, las teníamos hace veinte años y las tendremos dentro de otros veinte.

En nuestra mano está oponernos a la violencia y la injusticia en todas sus formas o seguir nutriendo una máquina de matar cada vez más perfecta.

Somos fruto de 15.000 millones de años de evolución: honremos ese legado, no lo ignoremos.

¡Por una vida sin guerras!

¡Por una historia sin guerras!

¡Por una sierra sin guerras!

¡Por veinte años (y los que vendrán) contra la guerra!

Vint anys de consciència contra la guerra

Ja han passat vint anys des d'aquell dissabte 22 de maig de 2004 en què es va celebrar la I Marxa per la Desmilitarització de la Serra d'Aitana.

En ella van participar algunes persones que avui ja no poden estar aquí; en canvi, hi ha unes altres que avui escolten aquest manifest i que, aleshores, encara no havien despertat al món. I, clar, hi ha moltes altres que han assistit any rere any a la seua cita en aquesta convocatòria per la pau.

El món ha canviat des d'aleshores. Es diria que a millor si atenem els panegírics del progrés i el sistema. Segons aquests, el desenvolupament d'una mentalitat més oberta i uns espectaculars avanços tecnològics haurien de fer-nos enrojolar quan traiem el cap al passat.

Vint anys són bastants per a una fugaç biografia humana, pocs per al que abasta un manual d'Història Universal i res per a l'ocult moviment que esculpeix la roca calcària i la cobreix amb una casaca de bellesa i de vida.

Potser tots aquests processos van del no-res al no-res, però tenen el poder d'alimentar o marcir la nostra existència. Potser més amb l'argument que els dota de sentit que amb aquests canvis que no són més que girs circenses de 360 graus.

Ni com a individus ni com a espècie podem controlar tots els detalls de la nostra vida, de la nostra història o de l'evolució de l'univers. Però sí que podem teixir amb els fils conductors que uneixen present, passat i futur.

Un d'aquests fils és el sistema polític, econòmic, social i cultural que emmarca el pensament i l'acció humana. Després de vint anys d'excursions, esmorzars, reivindicacions i reflexions continua sent el mateix. Contrari a la vida i a la poesia, el capitalisme no ha parat d'inaugurar noves atraccions en aquesta Disneylandia que ha construït per a occidentals i classes adinerades, sempre a partir del dolor aliè i de l'ús de la violència.

Gaza, Ucraïna, Etiòpia, Filipines, Congo..., les gents humils posen els morts; les riques, els interessos. I, lamentablement, la nostra serra algunes de les instal·lacions necessàries per a aquesta immoralitat.

Ens conten que som cada vegada més tolerants, però, mentrestant, augmenten els pressupostos militars i de control social. L'estat espanyol va destinar en 2023, almenys, 60.000 milions d'euros a l'exercici de la violència i la imposició del poder. Més de 1.200 euros per habitant. Més que una mensualitat del salari mínim interprofessional!

I qui sap si els qui encara avui entrem al parc deixarem de fer-ho en un futur.

El nostre sistema és, en definitiva, impulsor i garant de desigualtat i mort. Però no és el nostre únic cabdell.

Un altre fil és la consciència, narradora d'aquesta barata que és la vida. La consciència ens permet identificar totes les permutes, analitzar-les i, malgrat elles, comprendre el que roman. Fins i tot més, ens capacita per a triar què muta i què persisteix, què construir, què desfer i què respectar.

Triar com viure és assumpte de la nostra consciència; canviar de sistema econòmic, polític, social i cultural també.

Tenim la ploma, la tinta, la imaginació i la prudència necessàries per a embellir la nostra biografia personal i la de la nostra espècie, i per a no acabar abans d'hora amb la del nostre planeta. Les tenim ara, les teníem fa vint anys i les tindrem dintre d'altres vint.

A la nostra mà està oposar-nos a la violència i la injustícia en totes les seues formes o continuar nodrint una màquina de matar cada vegada més perfecta.

Som fruit de 15.000 milions d'anys d'evolució: honrem aquest llegat, no l'ignorem.

Per una vida sense guerres!

Per una història sense guerres!

Per una serra sense guerres!

Per vint anys (i els que vindran) contra la guerra!